

TESTOVÁNO
NA
RODIČÍCH

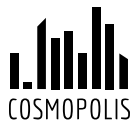
Dítě školkou povinné

Humorné příhody
očima odvážného otce

M. M. Cabicar

COSMOPOLIS

M. M. Cabicar

První den ve školce

Program probíhá hladce, jedinec se zařadil mezi ostatní. Blíží se osmá ranní a migrace kulminuje. Ještě že jsme přišli o půl hodiny dříve.

Přípravy začaly den předtím. Byli jsme třeba koupit kytičku pro tříletou Viki, aby ji donesla učitelkám. Nevím ani, jestli se to dělá, ale myslím jsem si, že by s ní vypadala hezky. Měl jsem představu koupit jí takový ten kornoutek fialek nebo sněženek, ale prodavačka v květinářství říkala, že ty se teď v září opravdu těžko shání. Tak jsem se zeptal, jestli by dokázala udělat kytičku z voskovek. To už mi květinářka odsekla, že ty se dávají na hrob, a ne učitelkám ve školce. Zamumlal jsem, že jich stejně moc nepřežije, když jde do školky moje dcera. Prodavačka koukla na Viki, která se s velkým zaujetím dívala na její koutek s masožravkami, jako by si je chtěla dát k svačině, a řekla jen: „Aha.“

Učitelky ovšem nedostávaly květiny. Většinou jim rodiče nosili bonboniéry a další sladkosti, což byl příspěvek do fondu školky, který se rozdával dětem při hrách a soutěžích jako odměna. Naštěstí byl hned naproti obchod, tak jsem skočil jednu koupit. Byl jsem si celkem jistý, že jsem vybral tu nejlepší. Ředitelka se však trochu divila, když jí Viki s kytičkou podávala i krabičku:

„Co to je?“

„Bonboniéra pro učitelky!“ řekl jsem vážně.

„Ataralgin... Při bolestech hlavy...“ četla ředitelka a udiveně se na mě podívala. Učitelka stojící hned vedle se ale začala hrozně smát, sebrala ředitelce krabičku a volala: „Beru si celé plato!“

Bonboniéra měla velký úspěch a putovala po všech patrech. Nejen že se po ní netloustne, ale také prodlužuje život. Asi tak o tři hodiny, které denně zbývají do konce pracovní doby, i když já bych si to hodil už po pětáctyřiceti minutách, mít na starost dvacet tříletých prcků.

První úkol, který na Viki čekal, bylo vybrat si obrázek, který bude označovat její skříňku a ručníček v koupelně. Jak jsem si

všiml, některé skříňky v převlékárně měly nejen obrázek, ale rodiče tam přidali ještě fotku svého dítěte, aby si skříňku poznalo. To byl sice dobrý nápad, ale celkově to v šatně vypadalo jako na oddělení pohřešovaných. Možná tam Viki také něco dáme. Nejspolehlivěji by svou skříňku našla, kdybychom jí na dvířka přilepili suchý roh-lík. Nejdřív mě napadla kobliha, ale to by mohla dvířka ukousnout.

Drobounká, blondatá holčička stále běhala s pláčem za tatínkem, který měl určitě přes dva metry. Nechápal jsem, jak takový kus chlapa může mít tak malé dítě. Přišel jsem k Viki, která okamžitě utekla k hračkám, mne si ani nevšimla, a opatrně jí sdělil, že odcházím a bude tu sama. Ať poslouchá, je hodná a takové ty rodičovské řeči, co znám z filmu. Ještě jednou jsem zdůraznil, že tu bude sama, chtěl jsem jí dát příležitost, kdyby se chtěla projevit jako ta holčička. Třeba se jí začne stýskat. Nezačalo. Řekla jen: „Dobze.“ Myslím, že to jen drží uvnitř. Všechnu tu bolest odloučení, útrpnou fázi vzdalování od milovaných rodičů. Tatínka a maminky.

Poslední, co jsem viděl, když jsem odcházel, bylo, jak vběhla do třídy a ječela: „JUPÍÍÍÍ!!!“

Někde hluboko, hluboko uvnitř...

Včera:

Manželka je zádumčivá.

„Zítřejde Viki poprvé do školky, myslíš, že jí budeme aspoň trošinku chybět?“

Podíval jsem se na dceru, která je schopná se kdykoli sebrat a odejít z hřiště do pr...yč, ani se po nás neohlédne.

„Určitěéé...“, odpověděl jsem nepřesvědčivě.

Manželka je zádumčivá.

Dnes:

Manželka radostně: „Podívej, jak se od nás vůbec nemůže odtrhnout, pořád po nás leze. Dělá si ze mne klouzačku, na tobě skáče...“

Vypadá to, že jsme jí přece jen chyběli.“

„Nebo jí chybí školkové hřiště.“

Manželka je zádumčivá.

Druhý den ve školce

Druhý den ve školce proběhl tak hladce, jako bychom tam chodili již roky. Převlékla se, přezula a zmizela. Loučení proběhlo „perdendosi“ (do ztracena). Zašel jsem za učitelkami ve snaze zjistit, co včera dělala. Musel jsem jim přiznat, že z Viki jsme dostali jen slova „kuchařka“, „domeček“ a „pojívku“. Naše kryptografické oddělení to stále zpracovává bez valných výsledků. Obě učitelky se usmály a vyprávěly mi dopodrobna celý včerejšek, od příchodu po vyzvednutí, každý jednotlivý okamžik. Ta první celý svůj příběh vyjádřila slovy: „V pohodě.“ Ta druhá v podstatě zopakovala základní události, jejichž středobodem byla Viki, se zvláštním důrazem na sociální interakce a přidala i osobní odhad vnitřního prožívání, psychologii naší dcery ve spojení: „V pořádku.“ Nakonec se ta první rozpovídala i o událostech, kterých nebyla sama svědkem a zná je tak z druhé ruky, přesto podala velmi podrobné svědectví obsahem slov: „Byla hodná.“ A byla to hodně hutná věta. Ještě se ji snažíme vstřebat. Já myslím, že není třeba se nějak více rozepisovat. Není ani více co říct. Fakt ne. Naše kryptografické oddělení dešifrovalo příběh učitelek v několika rovinách a v zásadě jde o generalizované shrnutí profesního aspektu: všechny učitelky přežily. To obsahovala věta „V pohodě“. Přežila i většina dětí. To byl význam věty „V pořádku“. Doplněk „Byla hodná“ bylo možné volně přeložit jako „Proboha, vy s ní hodláte přijít ještě zítra?“

Hned druhý den ve školce malá chytla rýmu. Před prvním nástupem do školky je dobré připravit nejen věci, ale i nastartovat imunitu. Měli by to psát do těch informací, co se dávají rodičům. Základem je určitě velký přísun čerstvého ovoce, my jsme ještě nasadili imunoglobuliny. Tříleté děti pohromadě se používají místo kotlíku k uvaření bakteriologické války. Můžete dbát o hygienu svých dětí, jak chcete, ten prcek stejně dokáže natáhnout nudli přes tři ulice a naložit si do kočárku pro panenky mrtvého havrana.

Ve školce si tak kromě hraní vyměňují viry. Viki střílela dvě ptačí chřipky za jednu rýmu. Slušný byznys. Den jsme ji nechali doma, ale horečku neměla a kašel taky ne. Ráno jsme přišli do školky – a naše třída zavřená! Hrklo ve mně: Vyhnuli! Úplně všichni, zbyla jen má dcera. Ale naštěstí jsme přišli jen moc brzy, Viki se prostě nemohla dočkat školky.

Ptal jsem se, jestli už se děti nějak znají, ale učitelka říkala, že to je ještě brzy. Zatím se v kroužku představují, ale do Vánoc by již měly navazovat první kamarádství. Pomyslel jsem si, že do Vánoc se jejich sople zauzlují rypáčky k sobě, takže jim nic jiného nezbude, než se spřátelit, ale neřekl jsem nic.

Chvíli jsem se zdržel ve snaze zjistit, co tak Viki ve školce dělá, a ptal se jí, s čím si hraje. Rychle mi vrazila dva plastové rohlíčky, navázila celer, pak mi podala nákupní košík i s peněženkou a zamávala mi, abych už nezaclánel a vypadl, protože má fůry zákazníků a v půl jedený zavírá.

Když jsem pro Viki po poledni přišel, skočila mi do náruče, což mi udělalo radost, ale pak z ní vypadlo, že by tu chtěla spinkat. Od prvního dne odmítá opustit školku. Vysvětloval jsem jí, že spinkat bude ještě doma, že si musí zvykat postupně, a vysvětloval jsem jí to ještě při převlékání do pyžamka, kdy se rozbřečela. Mezi slzičkami jsem vyrozuměl, že se po školce špitalo o dítěti, které prý sehnalo nemoc šílených krav, a Viki tak doufala, že to nějak čenžne. Usnula, až když jsem jí slíbil, že ji vezmu na předvolební mítink.

Rotoped

Viki si dnes vybrala na hraní rotoped. Ano, opravdu tam mají dětský rotoped pro lepší unavení dětí. Vědět to, pořídili bychom jí hned tři už ve dvou týdnech, zavinovačka nezavinovačka. Co na tom, že ještě neumí sedět? Vymlouváte se, vojíne?! A šlapu, šlapu! Rotopedu nefungoval displej, ukazovala mi.

„Protože není pravej,“ ozvalo se za mnou. Otočil jsem se. Stála tam blondatá holčička a ještě doplnila: „Kdyby byl pravej, tak by tu jezdil sem a tam,“ naznačila rukou, jak by se s ním proháněla po celé třídě.

Pozorně jsem si ji prohlédl. Holčičky, co na rotopedu dokážou vyhrát Tour de France, mne z nějakého důvodu zneklidňují.

Rozloučil jsem se s Viki a řekl, že po obědě přijdu. „Né!“ fňukla. „Ci tu být celý den.“

Ale učitelka mne pak uklidňovala, že to jenom tak říká, ve skutečnosti se na nás těší a ptá se, kdy už přijde maminka nebo tatínek. Aspoň tak jsem to pochopil, že se ptá Viki. Ale nejspíš se ptají učitelky. Už od devíti.

Jinak jsem se dozvěděl, že rýma ve školce není nic zvláštního, že kdyby děti zůstávaly doma kvůli rýmě, nikdo by do školek nechodil. Ale říkala mi to maminka, které nešel přetáhnout přes hlavu panenky její dcery náhrdelník, tak panence hlavu urvala a mezi řečí ji zase nasadila. Tak nevím. Ale možná se to tak opravdu dělá. Ve Spartě. Seber si tu nohu, co ti upadla, a mazej pro bábovičky!

První týden ve školce se nám uzavírá a Viki se již ledacos naučila. Třeba má tři úplně nové druhy pláče, když něco chce. To je další věc, která se ve školkách vyměňuje. Znalostní báze, jak na rodiče a autority. Ovšem to úplně nejhorší je, že Viki přišla na ultimativní techniku, jak si prakticky může dělat, co chce, a nedokážete s ní nic. Hihňání. Můžete jí nařizovat, co chcete, ona se chechtá. Pořád. To je k zešílení. Můžete jí říkat: „Ale já už to myslím vážně!“ „Hehehehéé!“ „Viki, ale okamžitě se běž převléknout!“ „Chachachááá!“ Nejspíš jste právě řekli něco úžasně vtipného... A když se hihoní, i když ji plácnete přes zadek, za chvíli k vám přijde a řekne: „Ještěééé!“ – tak to prostě vzdáte.

Závěrem prvního týdne tedy musím říci, že mateřská školka není místo, kam dáte dítě, abyste konečně mohli pracovat, je to taková „vysoká pro mřnata“. Cokoli z řádění, co děti zatím neznaly, se naučí během chvílky. Nemoci, které ještě neměly, získají od ostat-

ních ve směnném systému. Školka je stroj, kde se vám dítě dokonale seřídí a konečně začne jet na plný výkon. Říká se, že školek je málo... Není to pravda. Školek je ZOUFALE málo. Je třeba postavit spoustu školek. Pro každé dítě zvlášť. Mysleli jste si, že mateřská byla k zešilení, a když dítě konečně půjde do školky, tak si odpočínáte?

No jen do toho.

He.

Hehehehe.

Chachachááá!

Maraton

Běžci maratonu kolem nás začali probíhat v hlavním houfu jako lidská povodeň. „Já ci banán!“ vzlykla tříletá Viki na mých ramenou. Sáhł jsem do batohu, vylovil banán, oloupal ho a podal nahoru té hladové kušně. Doslova mi ho vyrvala. „Muj banán!“ vykřikla Viki polekaně a já si najednou všiml běžce, který se rychle vzdaloval, v jedné ruce banán a druhou nám mával na poděkování. Začali jsme se s manželkou smát a taky mávali, i když nás nemohl vidět. Viki nemávala, chtěla dolů a doběhnout ho. A podrazit mu nohy, nejspíš. Legrační je, že jsme stáli vedle občerstvovací stanice. To se stalo při minulém maratonu, tentokrát jsme si dali na banánové zloděje pozor. Stáli jsme za zátarasem v ohybu závodu, mávali, tleskali a Káťa umí i pískat na prsty tak, že to občas zastaví dopravu. „Já ci taky běžet!“ poskakovala Viki nadšeně u plotu. Nakonec s ní manželka musela jít podél tratě, aby se proběhla. Minuli mě první běžci, byla už skoro tma, letošní maraton začal až v půl osmé večer. To je dost pitomý nápad, protože černí Etiopané nejsou skoro vidět. Tak za půl hodiny už uvidíme jenom hrůzostrašné pohybuující se svítivě oranžové, žluté nebo růžové běžecské boty. Etiopané získali velmi slušný náskok, dlouho se neukazoval nikdo další. Až pak najednou potlesk, hvízdota a sílící

křik. Ještě větší, než když probíhal vedoucí běžec. Zřejmě se blížila první žena. Vykláněl jsem se, ale neviděl jsem nic. Lidé kousek přede mnou skandovali a fandili jak na Superpoháru. Ale na kus rovné tratě jsem viděl – a tam nikdo nepřibíhal. Pak se kolem mihl běžec. Měl asi tak metr, sandálky a dost známou čepičku. „VIKI!“ zařval jsem, ale přes okolní jástot mě vůbec nebylo slyšet. Podíval jsem se směrem, kam šla manželka, a uviděl ji, jak na mne mává, že nemůže nic dělat.

Později jsem se dozvěděl, že se Viki podařilo prolézt skrz zátarasy pod nohama diváků, takže ji neviděl vůbec nikdo. Viki si hopsala dost svižně na to, že za sebou měla mít už 5 kilometrů. Nevím už, jestli chlápek, který ji chytil, byl pořadatel, nebo někdo z diváků, co se vrhl na trať, ale když ji zdvihl nad hlavu a řval: „Čí to je?!“ – taky jsem se rozhlížel, jestli se někdo nepřihlásí. Ale nikdo s tím nechtěl mít nic společného. Manželka si soustředěně prohlížela temnou výlohu a tvářila se bezdětně, jak jen mohla. Váhavě jsem zdvihl ruku, že jestli teda nikdo, že bych si ji když tak vzal... Ten muž udělal pohyb, jako by mi ji chtěl hodit, ale několika skoky byl u mne.

„Člověče, hlídejte si to dítě, vždyť se mohlo něco stát!“ Znovu jsem se rozhlédl, trať byla stále pustá a prázdná, na několika místech diváci volně přecházeli. Jen jsem zamumlal, že je očkováná, takže by závodníci měli být v bezpečí. Pokud jsou očkování proti tetanu. A poděkoval.

Chvilí poté se objevila auta jedoucí před první běžkyní. Takže asi tak na 20 vteřin se Viki stala vedoucí běžkyní ženského maratonu. A mimochodem i prvním běžcem bílé pleti. Příště asi poběžíme, vítězství máme celkem v kapse. Pro jistotu se ale jako rodiče zaregistrujeme pod jiným jménem. A budeme si od Viki udržovat bezpečnou vzdálenost. Protože kdo ví, co provede příště...

Božský klid

BK. Potom, co vaše dítě začne chodit do mateřské školky, vám nastane BK. Božský klid. Aby se to vyrovnalo, ve školkách tou dobou vypukne PNZ. Peklo na zemi. Já to dneska viděl. Viki už má kamarádku. Dobře, asi to ještě není úplně kamarádka, myslím, že mnohem přesnější označení by bylo „spolupachatel“. Jakmile se otevřela herna, vtrhly obě dovnitř jako býci vypuštění do arény. Pondělky musí být hrozné, děti jsou přes víkend plně nabitě... Ale ne všechny, většina jich klidně vešla, jen ty dvě fúrie se snažily hrát si se vším najednou. Ostatní spolužáci se drželi při stěnách, jedno dítě se pokusilo vyskočit na garnýž a dělat, že je záclona. Během několika vteřin jsem viděl zrychlenou verzi celého dne: vzájemně si prodaly pár věcí v krámku, šláply do rotopedu, až z toho odstředily křečka uvnitř, skočily na houpacího koníka, kterému leknutím upadlo z huby seno, bleskově se projely s kočárkem, až se miminko raději katapultovalo, a stihly ještě asi deset dalších věcí.

Ptal jsem se, jak bude pokračovat adaptace, protože brzy by mělo přijít na řadu polední spinkání. Viki se toho nemůže dočkat. Dozvěděl jsem se, že to je individuální podle potřeb rodičů, takže někdy spí děti ve školce od prvního dne. To jsem netušil. Nevím, jak probíhá zvykání dětí na školku, sledoval jsem jen nosorožce bílé, když je stěhovali do Afriky, ale myslím, že mezi tím nebude velký rozdíl. Učitelka se ptala, jestli je Viki zvyklá v poledne spát, tak jsem řekl, že ano. V každém případě máme všechno připravené. Pyžamko, kartáček na zuby, lepidlo na přilepení pyžamka k matraci, sadu hřebíků podkováků na přibití peřinky a kladivo Ferdý Mravence, kdyby fakt nechtěla spinkat. Takže nejdřív do školky na dopoledne, pak i odpoledne, a až si pořádně zvykne, necháme ji tam na furt. I přes noc. A jestli se v Praze budou dál zvyšovat ceny bydlení jako dosud, tak do školky nejspíš pošupajdíme za ní. Už jsem se díval. Její skříňka na botičky je větší než moje pracovna.

Lavičky na chodbě mateřské školky zely prázdnou. Viki každý den seděla v šatně s ostatními „prvňáčky“ čekajícími na rodiče „po ó“, ale dnes nikde nikdo. Byl jsem překvapený, že ji nikde nevidím, stejně jako učitelky, že vidí mne. Ta moje holka je totiž přesvědčila, že dnes bude ve školce spinkat taky. A podařilo se jí to, i když s sebou neměla ani pyžamko, ani kartáček na zuby, ani plyšáka na spaní, prostě nic. V tom je dobrá. Vždycky se dokáže tvářit, jako že tam prostě patří. Díky tomu se třeba sama ubytovala v pětihvězdičkovém hotelu spolu s úplně cizím postarším párem ze Skotska, ale to je jiný příběh. Nakoukl jsem za dveře. Viki si spokojeně ležela na matraci, přikrytá až pod bradičku, svírala erární prasátko a bylo jí úplně fuk, že má na sobě jen bombardáky. Hlavně že se mise podařila. Pak mě uviděla. Nejdřív se radostně usmála a chtěla mi zamávat, ale hned jí došlo, že jsem ji asi nepřišel jen navštívit. Rychle se zavrtala ještě hlouběji a zkoušela se i přikolíkovat. Jedna z učitelek jí chtěla pomoci vstát, aby vše proběhlo hladce a ostatní děti, co tu měly legální pobyt, mohly usnout, ale Viki se držela peřinky tak pevně, až se to začalo podobat vystěhovávání squatterů. Vysvětlil jsem jí, že na spinkání ve školce se musíme připravit a zkusíme to tedy hned zítra, a nabídl se, že ji domů odnesu. Vlastní taxi ji přesvědčilo a skočila mi do náruče. Co proboha to škrvně muselo učitelkám nakukat, že jej bez řečí daly do hajan?

„Nemáte prosím sklenici vody, já mám takový hlad, že bych u vás i přespala.“

„Rodiče mne opustili úplně jako Jeníčka a Mařenku, nic mi nedali a já teď nemám, kde bych hlavu složila.“

„Já jsem inšpektor dětských postýlek a dneska tu budu dělat kontrolu.“

Takže zítra jdeme na to. Nejvíce mě překvapilo, že ve školce prý děti spí, dokonce i ty, které doma nechtějí. Myslím spát, ne že by je nechtěli vůbec. Naštěstí není víc takových homelessátek, jako je to naše. A ani je nijak zvlášť neuspávají, říkala učitelka, prostě je pohádka a spí se. Jen zavrou dveře. A pustí plyn, protože to není možný jinak...

První spaní ve školce

O půl hodiny dřív. Viki se vzbudila o půl hodiny dřív, tak se těšila na první spaní ve školce, že nemohla dospat. PŮL HODINY! To je skoro dobrých 30 minut! To není normální tohleto! Dobře, já pochopím, že se dítě budí dřív, protože se těší do Disneylandu nebo na letní tábor nebo že konečně dostaví dům na stromě, ale Viki se budí dřív, protože se nemůže dočkat, až půjde spát. Doktoráááá! Mám poruchy spánku. A moje porucha spánku trvá asi 3 roky, má kolem metru a furt nudli u nosu, jak kdyby jí tam lezl nastydlej plž. Udržel jsem se, udělal jí snídani a nedal jí roubík, ani ji nepohřbil pod hromadu peřin, jako se to dělá s otravným budíkem, i když jsem věděl, že toho budu celý den litovat.

Do školky jsme dorazili tak brzo, že i zvonek ještě spal. V místnosti pohřešovaných jsme se potkali s další maminkou a její ratolestí.

„Tak rychle, obuj si bačkůrky,“ popoháněla líného klučinu.

„Já to neumím.“

„Viki, sundat bundu!“ přidal jsem se.

„To já neumím, víš?“

Jen jsme se na sebe podívali a vzdychli. Ale je tak uspokojující, že i ostatní děti mají náhlé záchvaty retrográdní amnézie. „Já si neumím about botičky.“ „Já nevím, jak se svlíká tričko.“ „A jak se drží ta lžice? To já úplně zapoměla!“ Je to skoro stejně tak uspokojující, jako když jste během kojeneckého věku slyšeli rvát dítě někoho jiného. Nejdřív to s vámi cukne, ale pak přijde ten osvěžující a zároveň uvolňující pocit, že to nejste vy, kdo to dítě musí ukonejšit, nejlépe traverzou. Najednou vám křik cizího dítěte zní skoro jako rajská hudba a vy sedíte a usmíváte se. Ať si to jednou vyžere taky někdo jiný.

Při dnešním hraní Viki upgradovala krámek na food truck, protože do krámku dovlekla rotoped, nasedla na něj a prodávala zboží za jízdy. Čímž sice spojila své dvě nejoblíbenější hry dohromady, ale jak přišel první zákazník v podobě další malé holčičky, která se

zeptala: „Tak co máte?“ – nemohla na nic dosáhnout. Proto se jen vypjala a vykřikla: „Mě!“

Hmmmm... Tak doufám, že až večer přijde babička a bude se jí ptát, co dělala ve školce, že Viki řekne:

„Ale vůbec nic...“

Protože jestli prozradí, že se prodává a přitom šlape, tak to s tchyní sekne.

Počkat!

Hmmmm... Určitě by nebylo správné učit dítě něco zatajovat, to by bylo tak nepedagogické! Jen ať to hezky vyklopí. Páni, to bude skoro tak dobré, jako když jsme byli ve veřejné knihovně a Viki si točila s pedály u kola, které tam někdo opřel. Volala tchyně a já tak nějak bezděčně řekl, že jsme ve veřejném domě a Viki si zrovna hraje se šlapkami. Tehdy ještě přežila. Je houževnatá.

Je to divné. Dcera poprvé spí ve školce. Poprvé za dlouhé roky nemusím být po obědě potichu. Nemusím řešit vyskakující sebevražedné plyšáky z dětské postele, ani tahat Viki z květináče, když se snaží schovat pod palmu, aby nemusela spinkat. Už i dopoledne bylo divné, během prvního týdne, kdy byla poprvé ve školce jen na půl dne. Jak máte pracovat, když vám nikdo nevyleze na opěradlo, neskočí vám na hlavu a nezačne vám na ní skákat, až mlátíte čelem o klávesnici. Ani nespočítám, kolik jsem toho napsal přesně takovým způsobem. Všechno se pořád točí kolem dětí, celý ten adaptační proces, ale co rodiče? Jak si mám ze dne na den zvyknout, že můžu úplně normálně projít do kuchyně, aniž bych byl nucen probaletit přes všechna vrzavá místa podlahy a přeskákat pískající hračky grand jeté. Na tu pitomou gumovou kačenu, která Viki mnohokrát vzbudila, jsem zase omylem dupnul. S gustem. Třikrát.

Hrozně bych chtěl vidět, jak to ve školce zvládají. Neumím si to představit, mít tolik dětí najednou. Jen je pochytat, vytahat je z děr, kam zalezly, sundat z lustrů... Pak donutit převléknout do pyžam, což se dá... tak za hodinku stihnout. Přičemž s dobrým slovem a pistolí v ruce zvládnete mnohem více než jenom s dobrým slo-

vem. A pak uspat. Ale jak dokáže jedna učitelka sedět na pětadvaceti dětech zároveň, to nikdy nepochopím. Vždycky se přece jedno musí vysmeknout a pak za ním, chytat, mezitím se ostatní rozeběhnou... Možná používají laso. Nevím, je to zkratka záhada. Uspat jedno dítě je záprah, uspávat jich 25 je čiré šílenství. Znáám mnohem méně bolestivé druhy sebevraždy.

No, musím říct, že mi Viki chybí. To, že neleží ve své posteli.

Že tam nefňuká, že nechce spinkat.

Že není třeba ji přiletovat v místech, kde se utrhlo lepidlo.

Že jí nemůžu nacpat delfínka do tlamičky, aby konečně zmlkla a usnula, jinak bude celé odpoledne nemožná...

Bože, to je taková paráda!

Koupání. Maminka: „Ty máš krásné vlásky, Viki.“

Viki: „Ty máš taky krásné vlásky, maminko.“

Maminka: „A ten krásný nosánek!“

Viki: „Ty máš taky krásný nosánek, maminko.“

Vytahování z vany, hekáni. Maminka: „Páni, ty jsi už ale těžká!“

Viki: „Ty jsi taky moc těžká, maminko.“

Ticho. Pak zvuky vytesávání náhrobku.

Poprvé spolu

Poprvé spolu, oba rodiče, maminka i tatínek. Podařilo se mi sejít s Kátou, tak jsme mohli jít pro Viki do školky oba. Viki měla radost, okamžitě skočila mámě do náruče, to vypadalo dobře! Dcera je totiž ze školky tak nadšená, až jsme se obávali, že ji nedokážeme dostat domů. Málo se o tom mluví, ale školky jsou pro děti celkem návyková zařízení. Zatím nic vážného, jen takové klasické abstinenční příznaky: volá po dětech a učitelkách a chybí jí školkové hřiště a hračky, třese se a má pěnu u pusy. Ale zvládla to a těšila se z rodičů, takže stále je s námi raději než ve

školce. Začala se převlékat. Tu k nám zazněl hlas učitelky: „Tak děti, jdeme na hřiště!“ Do Viki jako když prdne, koudel u zadku, oči vyvalené: „Honem, honem, mami, tati, na hřiště, jdeme! Póť! Póť!“ Tak jsme se na sebe s manželkou podívali, vzdychli a řekli si: „Tak třeba příště...“ Máme zkrátka malé školkové hašíšátko.

Ráno se již Viki začíná sama budit. Snídaně snědla jen půlku a uháněli jsme do školky. Opět jedni z prvních. Před námi chodí jen děti rodičů, co makají v nočním provozu, takže ti je musí vodit kolem druhé ráno. Nebo to jsou ještě větší notoři, co už ve školce bydlí. Viki okamžitě usedla a začala navlékat korálky. Puf – a jako bych tam nebyl. Jedna holčička měla velkou knihu, co vydávala různé zvuky, a zkoušela učitelku, co je co, i když normálně by to mělo být obráceně. Reprodukované zvuky šly z tak příšerného zařízení, že mít to doma, umlátím tu knížku ledničkou ještě ten den odpoledne. Ozvalo se chrochtání s vysokým pištěním, asi jako prase, co ho kopli do koulí.

„Prasátko?“ řekla učitelka. Byla dobrá.

„Možná kastrované,“ přidal jsem se.

Holčička zmáčkla další zvuk a řekla mi, ať hádám. Bučení a divné pípání.

„Kráva s ptačí chřípkou,“ zkusil jsem to. Děvčátko nahlédlo do knihy. „Ne, jenom kráva!“ Úplně zdravá. Jenom trochu šílená.

Další zvuk. Škytání motoru a děsivé sténání.

„Traktor přejíždějící zemědělce,“ navrhl jsem. Aspoň Viki se zahihňala.

Přerušil nás strašlivý vrískot. Přilétla maminka s dítětem kolem krku, které se jí křečovitě drželo a řvalo a řvalo. Maminka se naklonila nad učitelku, učitelka dítě přidržela – lup! Maminka se mimicky rozloučila a odběhla. Určitě to tak nedělaly prvně. Nastalo PNZ. Peklo na zemi. Prcek vřeštěl a stříkal vodu z očí na všechny strany jako v animáči. Ta schopnost malých dětí proměnit se v živé fontánky mě fascinuje i u Viki. Učitelka jen řekla: „Vidíš toho koníka, chybí mu nožička, asi bude muset k doktorovi.“ A dítě přestalo. Zázrak. Trvalo nám, než jsme se tyhle triky naučili, zdaleka

nedosahujeme takové profesionální úroveň, ale už zhruba víme, jak to funguje. Když brečí Viki, také jí ukážeme nějakou rozbitou hračku a ona zmlkne. Podle psychologické teorie jednoho kanálu, tedy že se člověk dokáže soustředit pouze na jednu věc – na více věcí pouze tehdy, pokud je činnost automatizována –, ani tříleté dítě nedokáže současně bulet a přitom přemýšlet, kdo to rozflákal, a ještě si vymýšlet alibi.

Každopádně učitelka byla naprosto neuvěřitelná. Tohle bych chtěl umět! Vždycky jsem obdivoval takové lidi, co se minuli povoláním. S takovými schopnostmi by klidně mohla dělat... třeba... Aha. Vlastně to, co právě dělá. No nic. Rozloučil jsem se s dcerou a šel pracovat. Ovšem tentokrát pracovat do BK. Božského klidu. Díky Bohu za školky. Důvod, proč lidstvo dosud nevyhynulo. Z čehož vyplývá, že dinosauři neměli školky. A to byla chyba. Vid', Rexi?

Jdeme domů

První vyzvednutí na školkovém hřišti. Druhý týden ve školce. Dnes padl rekord, kdy v ní naše dcera strávila nejvíce času. Přišli jsme pro Viki až kolem půl páté, přesto nejevila známky toho, že by jí rodiče nějak chyběli. Objala maminku kolem krku a vyjádřila svou nehynoucí dětskou lásku k rodičům láskyplnými slovy:

„Já neci domu. Já ci být na hřišti ve školce!“ dovedně skrývala, jak se na nás těšila. A pak brečela, potom fňukala a sténala, aby v nás vzrostl pocit krkavčích rodičů, kteří ji vyrvali z péče profesionálů. Ale vydržela to jen půl hodiny, což je o dost méně oproti předchozím dnům, takže bych řekl, že už se jí ve školce přestává líbit. Nebo za to mohla palačinka na gurmánském festivalu, kterou jsme jí koupili, abychom ucpali přívod vzduchu.

Dostali jsme první domácí úkol: koupit boty bez tkaniček, protože ty, co má, se jí nedají about. Chá! A když jsem si stěžoval já, tak manželka akorát řekla:

„Musíš hodně vypláznout jazyk. Ne tvůj! Ne její! Proboha, jazyk u botiček, jste vy chlapi vůbec normální?“

Obouvání botiček a zavazování je jedna z nejstrašnějších částí oblékání. Po cvočkách u bodýčka, které jsou tak malé, že je ani ne-nahmatáte, natož abyste je sepnuli, navíc nikdy jsem je nezapnul ve správném pořadí a nějaký jsem přeskočil, takže jsem pokaždé nadával: Jeden cvoček... Druhý cvok... A ten třetí je taky pěkný debil.

Přitom učitelky ve školce určitě mají triky a autoritu, aby si ti prckové nechali botičky zavázat, ale u Viki jsem to musel stíhat za běhu. Pokaždé, když se měla obouvat, naskočil jí syndrom neklidných nohou. Hra „chyť si moji kelku“ ji nikdy neomrzela. Několikrát jsem se na ni rozčlilil, ať mi nechá nohy v předsíni a jde si hrát do pokoje. Až budu hotov, tak ať si pro ně přijde. A vůbec nejhorší je, když si ji chcete přidržet. Sevřít si ten malinký kotníček mezi nohama, pánové, to vůbec nikdy nezkoušejte. Já byl vykopnut až do tříčárkovaného ef.

Při vybírání obuvi jsem navrhl koupit něco jako dámské kanady s tkaničkami po kolena, dvěma přezkami a ještě zipem, protože by na Viki vypadaly fakt cool, ale Káta mi řekla, že si mne dá za okno a zasadí do mě kytky, jelikož předchozího truhlíka jí úplně zesrali holubi. Těžko říct, co tím myslela.

Boty jsme koupili a moc Viki sluší. Líbily se jí natolik, že je odmítala zout. Ani mně, manželce a prodavačce se nepodařilo narvat Viki zpátky do krabice i s botami, takže pokladní byla dost překvapená, když jsme položili botičky na pult, že v nich vězí dítě. Pak mé dceři oskenovala nohy. A dopadlo to dobře, opravdu na pokladně naskočily boty. Oddechl jsem si, protože posledně byla Viki na skenu „televize Philips“.

„Já neumím obouvat bačkolky,“ vzlykla tříletá Viki ráno ve školce.

„Hele, ty moje malá Retrográdní Amnézie, koukej se obout!“

Z chodby se ozval smích, do převlékárny nakoukla maminka a s těžkým polským přízvukem zavolala na dceru: „A my že máme strašné jméno, že? Slečno Brzenczyszczykiewiczová.“